

ХІІІ Неможливий кінець

Тимчасовий уряд просив повідомити, що він поступає силі й здається. Зимовий палац взяли революційні частини солдатів, матросів і робітників. Гарматний обстріл з "Аврори" і Петропавлівської фортеці Зимового палацу припинився. Керенський утік автомобілем заздалегідь і тепер влада перейшла до рук робітників.

Петроград пережив страшну, тривожну ніч, що її тривога передалась усій країні. Штурм палацу коштував життя багатьох людей, що їхня кров осяяла прапор Жовтневої перемоги.

Юнкери й офіцери, що не перейшли на бік революційного війська, втікали, ховаючись у нетрі Петрограду й переодягаючись у цивільний одяг. Батальйонерки, що захищали Зимовий палац, розбіглись і, мабуть, охоче знову одягли свої сукні, панчохи й черевички, щоб другого дня вже вітати нову владу. З жіночим військовим маскарадом було покінчено. Навряд, щоб хто з них жалкував, що розлучився з незручним солдатським одягом.

Бурхливу ніч пережила Жанна. Безглуздо-неорганізований опір, боягузлива метушня й тривожні чутки вкрай стомили її й вона, повернувшись додому, не роздягаючись, впала на ліжко.

Жанну душила лють і образа на неорганізоване бидло юнкерів. Вона лютувала, що так безглуздо кінчилась оборона палацу, й жахалась, коли думала про майбутнє Росії. Вона все ще вірила чуткам, що місто пограбує темна маса злочинців і грабіжників, що повиходять з в'язниць, і врешті країна опиниться в руках німців.

Жанна з одчаю ламала руки. На все велике приміщення, що в ньому вона жила з батьком, тепер вона була одна. Батько заздалегідь поїхав до Києва, а служниці десь повтікали. Жанні здавалось, що якась катастрофа охопила місто, і що все місто вимерло. В її кімнатах було тихо, наче весь будинок спорожнів.

Лежучи на ліжкові, Жанна віддавалась невеселим тривожним думкам. Вона вишукувала найрізноманітніші й найнеможливіші способи, щоб врятувати країну. Про Бойка вона навіть не згадувала, він для неї вмер, не існував. Вона викинула з голови думку про нього. Він, що допомагав бунтівникам, був їй ненависний.

Вона не могла повірити, щоб усе військо перейшло на бік повстанців. Вона вірила у відданість козаків і диких дивізій, вона вірила також у симпатичного мужичка сибірського війська й вірила в силу інтелігентної молоді.

Кадети, гімназисти, юнкери зберуться й організуються знову. Це молоде покоління справжньої Росії захистить її від руїни і врятує від ганьби.

Можливо, що вони вже десь організуються під Петроградом, можливо, що там уже стоїть військо, яке розправиться з черню. Треба тікати до них! Звідти, з новими силами вони посунуть на Петроград і звільнять його від зрадників. Хіба вона одна так думає? Вже є, мабуть, безліч утікачів, що поволі сходяться до одного місця.

Жанна напружено думала, її тривожні думки поволі перепліталися з мріями й у мріях вона вже бачила себе серед переможців.

Треба перевдягтися й утікати до своїх.

Холодний осінній вітер з мрякою, що своєю вогкістю пронизувала до кісток і робила руки й обличчя мокрими, обхопив Жанну з усіх боків. Він немилосердно тріпав спідницю, обливав холодною водою плечі й різав різкими краплями очі. Морок, що в ньому туманними смугами й химерними чудовиськами клубочилась мряка, оточував Жанну.

Провалюючись по коліна в грязюці, вона невідомою їй дорогою тікала з Петрограду.

Тут десь за Петроградом мали бути вірні військові частини, що врятують Росію, тут десь

збиралась самовіддана молодь. Жанні було страшно й зимно йти безлюдною, невідомою дорогою, продиратись грязюкою крізь темряву й дощ, але вона йшла все далі й далі, напружуючи всі свої сили.

Вона боялась, що ось-ось її здоженуть, заарештують і знущатимуться з неї. Цей панічний острах підштовхував її й вона вже не йшла, а просто летіла чорним янголом, крізь тьму й бурхання крижаного вітру.

Вихорі вітру створювали з дощу й туману дивовижні фігури, що здоганяли її, простягали до неї довгі, потворні, крижані руки, силкуючись схопити її й повалити в багно. Вона викручувалась з них і летіла далі, провалюючись в ями й розбризкуючи брудні калюжі.

Крізь морок вона побачила, що там далеко на півдні палають ватри великого війська. Заграва від ватр червоними віхтями переплутувалась з дощем і мороком. Жанна поспішала туди. Там чекають на неї, там вона стане до лав бійців, і вони приступом візьмуть місто.

У-лю-лю... У-лю-лю...

Чула вона за собою гонитву. Чорні вершники на гарячих конях здоганяли її. Вона вже чула, як коні прожогом розбризкували грязюку, вона вже чула їхнє пирхання й гаряче дихання, що обпалювало їй спину. Жанна напружила всі свої сили й ще швидше полетіла до ватр на обрії, що вже здавались цілою пожежею.

Гонитва позаду вщухла.

Спереду був величезний військовий табір, з наметами, возами, кіньми, з чатовими і групами солдатів, що грілись коло вогню. Іскри від ватр химерно освітлювали намети і зброю. Здавалось, тут стоїть величезне середньовічне військо, що зібралось у хрестовий похід. Мево ватр поблискувало на шоломах, панцирах і мечач. Списи чорним лісом держали пронизували небо.

Так. Це було середньовічне лицарство, що чекало на свого ватажка — Жанну д'Арк.

Жанна поспішала до війська.

Вона минула чорну постать чатового, що куняв, спершись на рушницю. Він був у сірій шинелі, а на голові в нього був шолом з овальною кокардою російського війська, ноги були в гостроносих панцерних чоботах.

Жанна Барк сама перевтілилась. На ній була вже не сукня, а лицарський одяг, і лише на ногах чомусь були солдатські обмотки. Зараз же підведуть їй білого, крилатого коня, і вона на чолі всього війська вдарить на Петроград. Вона врятує Росію.

Але коли Жанна підійшла ближче до ватр, її охопило розчарування. Вона знову відчула, що вона слабенька жінка, в чорній мокрій сукні й з гарячою помстою в серці. Військовий табір, що був перед нею, не був табір середньовічного лицарства, це була банда козаків, що вже пронюхала можливість пограбувати.

Один з козаків, що відійшов од ватри, наткнувся в темряві на Жанну. Він злякано спинився, оглядаючи її.

— Хлопці, баба! — закричав він, схопивши Жанну за руку й тягнучи її до огнища.

Козаки схопились з своїх місць і з криками оточили її, дивлячись на неї, як на якесь чудо.

— Справді баба!..

— А яка красуня!..

— Держи її, Охрименко, бо втіче!..

Жанна стояла мовчки, тремтючи від холоду й страху. Грубі й дикі обличчя козаків танцювали їй перед очима, як танцює полум'я в багатті. Жанна поточилась од хвилювання й утоми. Один з козаків підтримав її, схопивши в свої ведмежі обійми.

Жанна прийшла до пам'яті й відштовхнула його.

— Що, кусається? — засміялись козаки.

— Ти поцілуй панночці ручку! Ведмідь!

Другий козак схопив Жанну, силкуючись поцілувати її в обличчя. Жанна закричала від огиди й нігтями впила в козакове обличчя.

— Ха-ха! Ти її ось так ніжно, під грудки.

Новий козак обійняв Жанну. Вона видерлась від нього і, ставши в освітлене ватрою місце, закричала...

— Солдати, сором вам! Росія гине в лабетах варварів! Я прийшла, щоб повести вас у бій проти них. Солдати!..

— Агітаторка! — сказав один з козаків. — Дивись но, це ж агітаторка.

— Більшовицька сука!..

— Вона прийшла сюди баламутити козаків!.. Козаки зловісним колом оточили її з цікавістю й загрозово поглядали на неї.

— Я не більшовичка, я своя!.. Ваша. Я прийшла, щоб... Ми разом врятуємо Росію.

Козаки похмуро дивились на неї й слухали її вигуки, як слухають юродиву.

— Прикидається, стерво!..

— Ми тобі покажемо Францію!..

Озвірілі обличчя під круглими кубанськими шапками посунули на неї. Хтось із козаків ударив її й вона впала в мокру землю.

— Не бий! — сказав якийсь козак, розштовхуючи інших. — Ми краще пограємося з нею.

І він під озвірілими й жадібними поглядами козаків став розщібувати очкура, схилившись над дівчиною.

Напружуючи останні сили, Жанна видерлась з-під нього й кинулась у бік, ставши край багаття.

Все помутнішало їй перед очима. Вона знову побачила себе в лицарському одязі Жанни д'Арк, але цей одяг був подертий і пошматований, він ганчірками звисав з неї. Навколо стояла велика юрба, що вигукувала прокльони.

— Вона відьма! — кричали з юрби.

— Агітаторка!

— Спалити її!..

— Більшовицька сука!..

— Не чіпайте її! Вона свята...

— Ми краще пограємось з нею! — вигукував басом якийсь поміркований голос.

Під крики й прокльони юрби Жанна сама гордо вступила в багаття. Огонь лизнув її й умить сукня спалахнула на ній, попід руки й обличчя.

— Прокляття вам! — закричала Жанна, підійнявши вгору руки й загрожуючи ними. — Прокляття!.. Ви боягузи й зрадники!.. Російська наволоч!..

— Що вона там верзе?.. — кричали в юрбі.

— Палить її!..

— Підкладіть соломи!..

Огонь охопив волосся Жанни й воно спалахнуло ракетою, відкривши голий череп.

— Хай тепер поагітує! — сміялись в юрбі.

Огонь роздратованим полум'ям підскочив угору й Жанна запалала, як смолоскип. Вона з жахливим криком, що пронизав усю юрбу, впала в багаття, розкидуючи іскри й жарини.

Важкий задушливий дим цілим стовбом підійнявся до неба.

З криком на вустах Жанна прокинулась і прожогом зірвалася з ліжка. Коло неї стояла покоївка, що будила її. В кімнаті був сірий, осінній день.

— Як це ви так спали, не роздягнувшись? — спитала покоївка.

Жанна ніяк не могла прийти до пам'яті від страшного сну.

— Ні, це неможливо! — нарешті промовила вона.

Перевдягнувшись і нашвидку зібравши речі, вона разом з покоївкою зникла в широких просторах країни, що палала в багатті революції.